

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.—

Δὲν γίνεται μοῦ λέτε;...

καὶ σεις τοῦ κόσμου λέγεσθε λοιπὸν οἱ εὐεργέται;
 Βρὲ ἀρχικαγκελάριε, πολὺ μᾶς παρμπήκες...
 καὶ πῶς; ἐμπρὸς σου Ἐλωτας νομίζεις πῶς εὐρήκες,
 καὶ θέλεις μὲς ὁτὸ σπῆτι των νὰ γίνης νοικοκύρης
 καὶ μ' ἄλυσσιδες ἴσω σου θεμένους νὰ μᾶς σύρῃς;
 Ἄ! ὄχι, καγκελάριε... σὲ βεβαιῶ ἐντόνωσ,
 πῶς ἂν καὶ ἡ συντέλεια σημάνῃ τοῦ αἰῶνος,
 ποτέ μας δὲν θὰ γίνωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην δούλοι,
 κί' ἂν ὄλοι σεις γαυγίζετε σὰν σκύλοι τοῦ Σταμούλη.
 Καὶ τί σὰς ἔχομε, μωρέ, ποῦ ὄλοι τώρα τώρα
 ἀπάνω εἰς τὴ ράχη μας, κολλήσατε σὰν ψώρα
 καὶ πότε τοῦτο θέλετε καὶ πότε' ἐκεῖνο πάλι
 καὶ μᾶς παρασκοτίζετε, μαζέταις, τὸ καφάλι,
 καὶ τώρα με τὰ πλοῖα σας κλεισμένους μᾶς κρατεῖτε,
 καὶ ρόστραμ πατσιέντσιαμ τοσοῦτον ἐξαντλεῖτε,
 ἐνῶ τοὺς Ἕλληνας γιὰ σὰς κουκεῦτοι δὲν τοὺς μέλει,
 κί' ἀφίνωμεν τὴν Δύσιν σας νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει,
 κί' οὐτ' ἐπεμβαίνωμεν ποτὲ εἰς ξένας ὑποθέσεις
 καὶ φιλικὰς μὲ ὄλους σας διατηροῦμεν σχέσεις;
 Καὶ ἂν ὀλίγον ἔπταισε εἰς σὲ ὁ Δεληγιάννης,
 πρέπει λοιπὸν ἀπάνω μας γι' αὐτὸ νὰ ξεθυμάνῃς;
 Σταμάτα, καγκελάριε, καὶ τὸν θυμὸ σου κράτει,
 καὶ ἄρον τὸν ἀποκλεισμὸν κί' ἀμέσως περιπάτει.

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.—

Δὲν γίνεται μοῦ λέτε;

καὶ σεις τοῦ κόσμου λέγεσθε λοιπὸν οἱ εὐεργέται;
 Ἄ! δὲν εἰξεύρεις, κύριε, ὁποῖον τρέφω πάθος
 καθ' ὄλων σου τῶν Γερμανῶν εἰς τῆς ψυχῆς τὸ βάθος.
 Ὅτὸ διαβόλο, βλακέντιοι, τοῦ λυχναρῆος Δασκάλου,
 ποῦ ἔχετε μὲ σχόλια γεμάτο τὸ κεφάλι,
 κί' ἂν μία μυῖγα κάποτε λερῶσῃ παρ' ἐλπίδα
 καμμίαν τῶν ἐμετικῶν διβλίων σας σελίδα,
 ἐκεῖνο τὸ μυιγρόχεσμα τὸ πέρνεται γιὰ κόμμα,
 καὶ χάσκοντες ἀνοίγετε τρεῖς πιθαμαῖς τὸ στόμα,
 καὶ συζητεῖτε μὲ θυμὸν κί' ἐν ὄλη σας τῇ ζέσει
 πῶς κί' ἀπὸ ποῦ ἔξφυτρωσε τὸ κόμμ' αὐτὸ ὁτὴ μέση,
 κί' ἐκφέρεται τοῦ καθενὸς γραμματικοῦ ἢ γνώμη
 καὶ γράφονται περὶ αὐτοῦ δὲν ξέρω πόσοι τόμοι.
 Κατὰ διαβόλου γενεὰ Δινδέρφων καὶ Κουρτίων,
 Φερφλούχτηδων, Μερφλούχτηδων, Ἐγέλων καὶ Καντίων,
 διότι σεις ἐπὶ καιρὸν ἐρέψατε κί' ἐμένα
 μ' αὐτὰ τὰ βρωμοσχόλια τὰναθεματισμένα
 κί' ἀφοῦ μονάχος κί' ἔρημος δὴδὸ χρόνους κί' ἓνα μῆνα
 τὴν δυστυχῆ μου κεφαλὴν ἐσχότιστα μ' ἐκείνα,
 κί' ἀφοῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῶ ὁτὸ τέλος,
 μ' ἐπαίνους μὲ ἀπέρριψε ὁ κύριος Σεμτέλος.
 Ἄ! δὲν εἰξεύρεις, Μάιν Χέρρ, πῶς καρτερῶ τὴν ὄρα,
 ποῦ ἀπ' τοὺς Γάλλους δυνατὴ θ' ἀρπάξετε σπαλιόρα.
 Ὄ! τότε πλέον μὲ χολῆν κί' ἀναδρασμὸν μεγάλον
 θὰ ἐγγραφῶ ἐθελοντῆς εἰς τοὺς στρατοὺς τῶν Γάλλων,

καὶ θ' ἀντικρύσω πάνοπλος κί' ἐντὸς χρυσῆς νεφέλης
 τὰ πλήθη τῆς δασκαλικῆς τῶν Γερμανῶν ἀγέλης
 καὶ θὰ ριχθῶ κατάστηθα πρὸς δόξαν τῶν Ἑλλήνων
 καὶ εἰς τὸν Μόλτκε τὸν κλεινὸν καὶ εἰς τὸν Γκόλτς ἐκεῖ
 ὡς Φασουλῆς ἀτρέμητος καὶ ὡς ἀρχαῖος Ἕλληνα,
 καὶ ὄλων τῶν χασάπηδων θὰ σφάξω τὴν ἀγέλην,
 ποῦ τέρπεται νὰ ἐντροφᾷ τὸ ἀγρίον τῆς βλέμμα
 εἰς ἀνδροφόνους συμπλοκὰς καὶ εἰς ἀνθρώπων αἶμα,
 καὶ θανατόνων ἀπηνῶς τὰ τέκνα τοῦ Ἐγέλου,
 γενναίως θὰ ἐκδικηθῶ τὴν ὕβριν τοῦ Σεμτέλου.
 Δι' ὄλ' αὐτὰ καὶ τὰ λοιπὰ σοῦ λέγω ὁτὸ μουμέντο
 ν' ἀφήσης τὸν ἀποκλεισμὸν, ἀλλέως σακραμέντο!

B.—Ὄ! σαπερμέντ!..

Φ.—

Πῶς εἶπατε; δὲν σὰς καταλαμβάνω.

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.—

Μὰ πῶς νὰ ξεθυμάνω!

Ὄ γλῶσσα οὐ τῶν Γερμανῶν σαγλή καὶ σιχαμένη,
 ποῦ σὰν ἰμιλεῖτε φαίνεται πῶς εἶσθε μπουκωμένοι,
 ποῦ τρέχουν καὶ τὰ σάλια σας ἐκ τῶν πολλῶν συμφώνων
 κί' οὔτε διάστημα ὀκτῶ καὶ δώδεκα αἰώνων
 δὲν θὰ μοῦ φθάσῃ μοναχὰ ἀνάγνωσιν νὰ μάθω,
 χωρὶς τοῦ ἐγκεφάλου μου ἐκτόπισιν νὰ πάθω,
 ὃ γλῶσσα οὐ ἐλεεινῆ, ἐξ ἀπαλῶν δυνύχων
 ποῖαν φρικτὴν ἀποστροφὴν πρὸς σὲ καὶ μόνην εἶχον!
 Λοιπὸν ἀκόμη τὸ μπλοκίς ντὲ πασιφίξ δὲν αἶρεις;

B.—Τὰς κὰν νίχτ σάιν, Μάιν Χέρρ...

Φ.—

Ὄ Βίσμαρκ, τί προφέρεις;

Κί' ἂν ἔχῃς λόγχαῖς ἀπ' ἐμπρὸς καὶ λόγχαῖς ἀπ' ὀπίσω,
 μὰ μὴ νομίζῃς, κύριε, πῶς θὰ σὲ προσκυνήσω,
 κί' ἂς μοῦ δοθοῦν τὰ ὄπλα σου κί' ἡ τόση δυναμὶς σου
 κί' ἔρχεσαι οὐ ὁτὴ θέσι μου κί' ἐγὼ ὁτὴν ἰδικὴ σου.
 Λοιπὸν εἰς τὸν ἀφοπλισμὸν ἀκόμη ἐπιμένεις;

B.—Γιὰ, ἰχ διρ ζάγγε...

Φ.—

Κύριε, πολὺ μοῦ παραμπαίνεις,

κί' ἀφοῦ ἀρνεῖσαι κί' εἰς ἐμὲ νὰ κάμῃς τέτοια χάρι,
 γιὰ τοῦτο, καγκελάριε, μολὼν λαβὲ στηλιάρι.

Κεφαλληνίας οἶνοι.

καὶ ὁ καθεὶς ἂς πίνῃ.

—

Ἐστῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀκαδημίας,
 εἰς τοῦ κυρίου Γέροντα τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
 εὐρίσκονται περίφημα κρασιὰ Κεφαλληνίας,
 τούτέστι Μπροῦσκο διαλεκτὸ κί' ἀθάνατο Μοσχάτο.
 Τὸ πρῶτο εἶναι γιὰ φαγεῖ, τὸ δεύτερο γιὰ φροῦτα,
 καὶ ἅμα πῆς κί' ἀπὸ τὰ δὴδὸ γυρεύεις τὰ λαγοῦτα.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὁτὸ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Ἐθ. Φρονούντων» — νόκτα ἄμερα συζητούντων,
 μὲ μπακάλῃδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια.